

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2021. október 6.*

„Előzetes döntéshozatal – A szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség – 2005/214/IB kerethatározat – A pénzbüntetések végrehajtása – A kölcsönös elismerés elve – Az 5. cikk (1) bekezdése – Olyan jogsértések, amelyek vonatkozásában a szankciót kiszabó határozatokat a cselekmény kettős büntethetőségének mérlegelése nélkül el kell ismerni és végre kell hajtani – Az 5. cikk (3) bekezdése – Olyan jogsértések, amelyek vonatkozásában a tagállamnak lehetősége van arra, hogy a szankciót kiszabó határozatok elismerését és végrehajtását a cselekmény kettős büntethetőségének rendje alá – A kibocsátó tagállam által a szankciót kiszabó határozathoz mellékelte tanúsítványban a jogsértés tekintetében alkalmazott jogi minősítésnek a végrehajtó tagállam általi ellenőrzése”

A C-136/20. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Zalaegerszegi Járásbíróság (Magyarország) a Bírósághoz 2020. március 12-én érkezett, 2020. március 12-i határozatával terjesztett elő az

LU-val

szemben kiszabott pénzbüntetés elismerésére és végrehajtására irányuló eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: J.-C. Bonichot tanácselnök, R. Silva de Lapuerta, a Bíróság elnökhelyettese (előadó), L. Bay Larsen, C. Toader és N. Jääskinen bírák,

főtanácsnok: J. Richard de la Tour,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- a magyar kormány képviselőjében Fehér M. Z. és Kissné Berta R., meghatalmazotti minőségben,
- a cseh kormány képviselőjében M. Smolek, J. Vlácil és T. Machovičová, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: magyar.

- a spanyol kormány képviseletében S. Jiménez García, meghatalmazotti minőségben,
 - az osztrák kormány képviseletében A. Posch, J. Schmoll és C. Leeb, meghatalmazotti minőségben,
 - az Európai Bizottság képviseletében M. Wasmeier és Havas L., meghatalmazotti minőségben,
- a főtanácsnok indítványának a 2021. május 20-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,
meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal (HL 2009. L 81., 24. o.) módosított, a kölcsönös elismerés elvének a pénzbüntetésekre való alkalmazásáról szóló, 2005. február 24-i 2005/214/IB tanácsi kerethatározat (HL 2005. L 76., 16. o.) (a továbbiakban: 2005/214 kerethatározat) 5. cikke (1) bekezdésének az értelmezésére irányul.
- 2 E kérelmet a Bezirkshauptmannschaft Weiz (weizi elsőfokú közigazgatási hatóság, Ausztria) által indított azon eljárás keretében terjesztették elő, amely olyan határozat magyarországi elismerésére és végrehajtására irányul, amely egy magyar állampolgárral, LU-val szemben pénzbüntetést szab ki az általa Ausztriában elkövetett jogsértés miatt.

Jogi háttér

Az uniós jog

- 3 A 2005/214 kerethatározat (1), (2) és (4) preambulumbekkezdése szerint:
 - „(1) Az Európai Tanács 1999. október 15-én és 16-án Tamperében tartott ülésén elfogadta a kölcsönös elismerés elvét, amelynek az Európai Unión belül mind a polgári, mind a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés alapjává kell válnia.
 - (2) A kölcsönös elismerés elvét kell alkalmazni az igazságügyi és közigazgatási hatóságok által kiszabott pénzbüntetésekre, az ilyen büntetéseknek a büntetés kiszabása szerinti tagállamtól eltérő tagállamban való végrehajtásának megkönnyítése érdekében.
- [...]
- (4) E kerethatározatnak a közúti közlekedési szabályok megsértésével kapcsolatban kiszabott pénzbüntetésekre is ki kell terjednie.”

4 E kerethatározat „Fogalommeghatározások” című 1. cikke így rendelkezik:

„E kerethatározat alkalmazásában:

a) »határozat«: természetes vagy jogi személy által fizetendő pénzbüntetést elrendelő jogerős határozat, amennyiben a határozatot az alábbi hatóságok valamelyike hozta:

[...]

ii) a kibocsátó állam bíróságától eltérő hatósága, a kibocsátó állam joga szerinti bűncselekmény tekintetében, feltéve, hogy az érintett személynek lehetősége nyílt arra, hogy valamely, különösen büntetőügyekben hatáskörrel rendelkező bíróság elbírálja az ügyét;

iii) a kibocsátó állam bíróságától eltérő hatósága, szabálysértésnek minősülő és ezért a kibocsátó állam nemzeti joga szerint büntetendő cselekmények tekintetében, feltéve, hogy az érintett személynek lehetősége nyílt arra, hogy valamely, különösen büntetőügyekben hatáskörrel rendelkező bíróság elbírálja az ügyét;

[...]”

5 Az említett kerethatározat 4. cikkének (1) bekezdése szerint:

„(1) Valamely határozat, az e cikkben előírt tanúsítvánnyal együtt, továbbítható azon tagállam hatáskörrel rendelkező hatóságainak, amelyben az a természetes vagy jogi személy, akinek a terhére a határozatot hozták, vagyonnal vagy jövedelemmel rendelkeznek, ahol szokásos tartózkodási helye, illetve jogi személy esetében bejegyzett székhelye található.”

6 A 2005/214 kerethatározat „Alkalmazási kör” című 5. cikke (1) bekezdésének harmincharmadik franciabekezdése és e cikk (3) bekezdése így rendelkezik:

„(1) Az alábbi, a kibocsátó államban büntetendő és a kibocsátó állam joga által meghatározott bűncselekmények esetében, e kerethatározat értelmében és a cselekmény kettős büntethetőségének mérlegelése nélkül, a határozatokat el kell ismerni és végre kell hajtani:

[...]

– olyan magatartás, amely sérti a közúti közlekedés szabályait, beleértve a vezetési- és pihenőidőre, valamint a veszélyes anyagokra vonatkozó rendelkezések megszegését,

[...]

(3) Az (1) bekezdésben fel nem sorolt bűncselekmények esetében a végrehajtó állam a határozat elismerését vagy végrehajtását ahhoz a feltételhez kötheti, hogy a határozat olyan magatartásra vonatkozzon, amely a végrehajtó állam joga szerint – a tényállási elemektől és a minősítéstől függetlenül – bűncselekménynek minősülne.”

7 E kerethatározat 6. cikke így rendelkezik:

„A végrehajtó állam hatáskörrel rendelkező hatóságai minden további alaki követelmény nélkül elismerik a 4. cikkel összhangban részükre továbbított határozatot, és haladéktalanul megteszik a végrehajtáshoz szükséges valamennyi intézkedést, kivéve, ha a hatáskörrel rendelkező hatóság úgy

dönt, hogy a 7. cikkben az elismerés, illetve a végrehajtás megtagadására vonatkozóan előírt okok valamelyikére hivatkozik.”

- 8 Az említett kerethatározat „Az elismerés és a végrehajtás megtagadásának okai” című 7. cikke értelmében:

„(1) A végrehajtó állam hatáskörrel rendelkező hatóságai megtagadhatják a határozat elismerését és végrehajtását, ha a 4. cikkben előírt tanúsítvány bemutatása nem történt meg, vagy a tanúsítvány hiányos, vagy nyilvánvalóan nem felel meg a határozatban foglaltaknak.

(2) A végrehajtó állam hatáskörrel rendelkező hatósága abban az esetben is megtagadhatja a határozat elismerését és végrehajtását, ha megállapítást nyer, hogy:

[...]

b) az 5. cikk (3) bekezdésében említett esetek valamelyikében a határozat olyan cselekményre vonatkozik, amely a végrehajtó állam joga szerint nem minősülne bűncselekménynek.

[...]

(3) Az (1) bekezdésben és a (2) bekezdés c), g), i) és j) pontjában említett esetekben a határozat elismerésének és végrehajtásának teljes vagy részleges megtagadására vonatkozó döntés meghozatala előtt a végrehajtó állam hatáskörrel rendelkező hatósága megfelelő módon konzultál a kibocsátó állam hatáskörrel rendelkező hatóságával, és szükség esetén felkéri, hogy haladéktalanul küldjön meg számára minden szükséges információt.”

- 9 A 2005/214 kerethatározat „Végrehajtás” című 20. cikkének (3) bekezdése így rendelkezik:

„Amennyiben a 4. cikkben említett tanúsítvány alapján felmerül annak lehetősége, hogy a Szerződés 6. cikkében biztosított alapvető jogok és alapvető jogelvek sérültek, a tagállamok ellenezhetik a határozatok elismerését és végrehajtását. A 7. cikk (3) bekezdésében említett eljárást kell alkalmazni.”

- 10 A 2005/214 kerethatározat 4. cikkében említett és az e kerethatározat mellékletében szereplő tanúsítvány tartalmaz többek között egy g) rovatot, amelyben a kibocsátó hatóságnak meg kell jelölnie a szankciót kiszabó határozat jellegét (1. pont), ismertetnie kell a jogsértés elkövetésével kapcsolatos tények összefoglalását és a körülményeket (2. pont), amennyiben pedig e jogsértés az e kerethatározat 5. cikkének (1) bekezdésében említett jogsértések valamelyikének felel meg, meg kell jelölnie a megfelelő négyzetet.

A magyar jog

- 11 Az Európai Unió tagállamaival folytatott bűnügyi együttműködésről szóló 2012. évi CLXXX. törvény 112. §-ának az alapügy tényállására alkalmazandó változata így rendelkezik:

„[A] [v]égrehajtási jogsegélyek [a következők:]

[...]

c) a pénzbüntetés vagy más pénzügyi kötelezés végrehajtására [...] irányuló jogsegélyek.”

- 12 E törvény 113. §-a szerint a büntetés vagy intézkedés végrehajtásának átvételére akkor kerülhet sor, ha a tagállami ítélet figyelembe vehető.
- 13 Az említett törvény 140/A. §-ának (3) és (4) bekezdése így rendelkezik:

„(3) A 12. számú mellékletben meghatározott bűncselekményfajták esetében a bíróság a tagállami pénzbüntetés végrehajtásának átvételét nem tagadhatja meg abból az okból, hogy a pénzbüntetést kiszabó tagállami határozat a kettős büntethetőség megsértése miatt nem vehető figyelembe.

(4) A (3) bekezdés rendelkezéseit megfelelően kell alkalmazni abban az esetben is, ha a tagállami hatóság a tagállami pénzbüntetés végrehajtásának átvételét a tagállamban szabálysértésnek minősülő cselekmény tekintetében kezdeményezte. [...]”

Az osztrák jog

- 14 Az 1967. június 23-i Bundesgesetz vom 23. Juni 1967 über das Kraftfahrwesen (Kraftfahrgesetz 1967 – KFG 1967) (a gépjárművekről szóló 1967. évi törvény) (BGBl. 267/1967) az alapügy tényállására alkalmazandó változata (a továbbiakban: KFG 1967) 103. §-ának (2) bekezdése így rendelkezik:

„A hatóság információkat kérhet azzal a személlyel kapcsolatban, aki adott időpontban a forgalmi rendszám alapján meghatározott gépjárművet vezetett vagy a forgalmi rendszám alapján meghatározott pótkocsit használt, illetve aki egy meghatározott időpont előtt meghatározott helyen utoljára állt meg. Ezeket az információkat, amelyeknek tartalmazniuk kell az érintett személy nevét és címét, az üzembentartónak – próbavezetés vagy a jármű átadásakor történő vezetés esetén az engedély jogosultjának – kell szolgáltatnia; ha ez a személy nem tudja ezeket az információkat megadni, meg kell jelölnie azt a személyt, aki ezekkel az információkkal szolgálhat, és ebben az esetben ez a személy köteles az információk megadására; az információ szolgáltatására köteles személy által megadott információk nem mentesítik a hatóságot ezen információk megvizsgálásától, ha ez az ügy körülményeire tekintettel szükségesnek bizonyul. Az információkat azonnal, írásbeli felszólítás esetén a közlést követő két héten belül továbbítani kell; ha ezeket az információkat nem lehet kiadni a megfelelő jegyzőkönyv nélkül, akkor ezt a jegyzőkönyvet ki kell állítani. A hatóságoknak az ilyen információk kérésével kapcsolatos jogköre megelőzi az információk kiadása megtagadásához való jogot.”

- 15 A KFG 1967 134. §-ának (1) bekezdése szerint:

„Aki a jelen szövetségi törvényt megsérti [...], szabálysértést követ el, és 5000 euróig terjedő büntetés, behajthatatlanság esetén hat hétig terjedő szabadságvesztés-büntetés szabható ki vele szemben.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 16 A 2018. június 6-i büntetőrendelkezéssel – amely 2019. január 1-jén emelkedett jogerőre – a weizi elsőfokú közigazgatási hatóság a KFG 1967 103. §-a (2) bekezdésének és 134. §-a (1) bekezdésének együttesen értelmezett rendelkezései alapján 80 euró összegű pénzbüntetést szabott ki LU-val szemben, azzal az indokkal, hogy LU egy 2017. december 28-án Gleisdorf (Ausztria) területén elkövetett közúti szabálysértésben érintett gépjármű üzembentartójaként szabálysértést követett

el azáltal, hogy az osztrák jogszabályokban előírt határidőn belül nem tett eleget e közigazgatási hatóság azon felszólításának, hogy nevezze meg azt a személyt, aki az említett gépjárművet vezette vagy azt leállította.

- 17 A weizi elsőfokú közigazgatási hatóság a kibocsátó állam hatáskörrel rendelkező hatóságaként a pénzbüntetésről szóló határozatot annak végrehajtása céljából továbbította a Zalaegerszegi Járásbíróságnak (Magyarország), a végrehajtó állam hatáskörrel rendelkező hatóságának. Az említett határozathoz mellékelte, a 2005/214 kerethatározat 4. cikkében említett tanúsítványban a kibocsátó állam közigazgatási hatósága jelezte, hogy a 2018. június 6-i büntetőrendelkezés alapjául szolgáló szabálysértés a 2005/214 kerethatározat 5. cikke (1) bekezdésének harmincharmadik franciabekezdése szerinti „olyan magatartás” jogsértés-kategória körébe tartozik, „amely sérti a közúti közlekedés szabályait”.
- 18 A Zalaegerszegi Járásbíróságnak kétségei vannak azzal kapcsolatban, hogy kedvezően lehet-e elbírálni a kibocsátó hatóság által előterjesztett, a szankciót kiszabó határozat Magyarországon történő végrehajtására irányuló kérelmet, tekintettel a 2018. június 6-i büntetőrendelkezés alapjául szolgáló jogsértés tekintetében e hatóság által alkalmazott, „a közúti közlekedés szabályait [sértő magatartás]” jogi minősítésre. Az említett bíróság ugyanis felveti azt a kérdést, hogy e jogsértés ténylegesen a 2005/214 kerethatározat 5. cikke (1) bekezdésének harmincharmadik franciabekezdése szerinti jogsértés-kategória körébe tartozik-e.
- 19 A kérdést előterjesztő bíróság elismeri, hogy a 2019. december 5-i Centraal Justitieel Incassobureau (Pénzbüntetések elismerése és végrehajtása) ítéletben (C-671/18, EU:C:2019:1054) a Bíróság megállapította, hogy a végrehajtó állam hatáskörrel rendelkező hatósága nem tagadhatja meg az e kerethatározat említett rendelkezése értelmében vett közlekedési szabálysértés miatt pénzbüntetést kiszabó határozat elismerését és végrehajtását, ha e büntetést a kibocsátó állam jogszabályai szerinti, felelősséggel kapcsolatos vélelem alapján azon személlyel szemben szabták ki, akinek a neve alatt a szóban forgó jármű a nyilvántartásban szerepel, feltéve hogy e vélelem megdönthető.
- 20 E bíróság ugyanakkor megjegyzi, hogy az ezen ítélet alapjául szolgáló ügyben a szankciót a közúti közlekedésre vonatkozó rendelkezések megsértése miatt szabták ki.
- 21 Márpedig az alapügyben más a helyzet, mivel az LU terhére rótt tényállás inkább abban nyilvánul meg, hogy LU nem volt hajlandó eleget tenni a hatáskörrel rendelkező osztrák hatóságok azon felszólításának, hogy fedje fel azon személy személyazonosságát, aki a jogsértés elkövetésének időpontjában a gépjárművet vezette, semmint a 2005/214 kerethatározat 5. cikke (1) bekezdésének harmincharmadik franciabekezdése értelmében vett, „a közúti közlekedés szabályait [sértő magatartásban]”.
- 22 E körülmények között előfordulhat, hogy az alapügy tárgyát képező jogsértés nem tartozik egyik olyan jogsértés körébe sem, amelyek esetében a cselekmény kettős büntethetőségének vizsgálata nélkül helye van a szankciót kiszabó határozatok elismerésének és végrehajtásának.
- 23 Ezenkívül az említett jogsértésnek „a közúti közlekedés szabályait [sértő magatartásként]” minősítése a 2005/214 kerethatározat 5. cikke (1) bekezdésének túlzottan kiterjesztő értelmezését jelentené, és ellentétes lenne e kerethatározat céljával.

- 24 E megfontolásokra tekintettel a Zalaegerszegi Járásbíróság akként határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:
- „1) Úgy kell-e értelmezni [a 2005/214 kerethatározat] 5. cikk[ének] (1) bekezdésében foglalt szabályt, hogy az ott felsorolt magatartásformák[nak] a kibocsátó tagállam általi megjelölése esetén a végrehajtó tagállami hatóságnak semmilyen további mérlegelési lehetősége nincs a végrehajtás megtagadhatósága tekintetében, azt végre kell hajtania?
- 2) Amennyiben az előbbi kérdést nemmel lehet megválaszolni, úgy helyezkedhet-e a végrehajtó tagállami hatóság arra az álláspontra, hogy a kibocsátó tagállam határozatában megjelölt magatartás nem felel meg a felsorolásban leírt magatartásnak?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az elfogadhatóságról

- 25 Az osztrák kormány azt állítja, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatatlan, mivel nem teszi lehetővé a Bíróság számára annak meghatározását, hogy az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekre adandó válasz szükséges-e az alapjogvita eldöntéséhez.
- 26 Az említett kormány szerint ugyanis e kérdések annak meghatározására irányulnak, hogy a kérdést előterjesztő bíróság megtagadhatja-e az alapügyben szóban forgó, szankciót kiszabó határozat végrehajtását a 2005/214 kerethatározat 5. cikkének (3) bekezdése és 7. cikke (2) bekezdésének b) pontja alapján, ami előzetesen magában foglalja annak vizsgálatát, hogy az LU terhére rótt jogsértés az e kerethatározat 5. cikkének (1) bekezdésében szereplő felsorolásban említett bűncselekmények közé tartozik-e, nemleges válasz esetén pedig annak vizsgálatát, hogy e jogsértés az említett kerethatározat 5. cikkének (3) bekezdése értelmében a végrehajtó állam joga szerint bűncselekménynek minősül-e.
- 27 Márpedig az osztrák kormány szerint az előzetes döntéshozatal iránti kérelem nem teszi lehetővé annak ellenőrzését, hogy ez utóbbi feltétel teljesül-e, mivel a kérdést előterjesztő bíróság nem pontosította, hogy az LU által elkövetett jogsértés a magyar jog szerint bűncselekménynek minősül-e.
- 28 E tekintetben igaz, hogy – mint az kitűnik az EUMSZ 267. cikknek magából a szövegéből – a kért előzetes döntésnek „szükségesnek” kell lennie a kérdést előterjesztő bíróság által az előtte folyamatban lévő ügyben kialakítandó „ítélete meghozatalához” (2020. március 26-i Miasto Łowicz és Prokurator Generalny ítélet, C-558/18 és C-563/18, EU:C:2020:234, 45. pont).
- 29 Ugyanakkor a Bíróság és a nemzeti bíróságok között az EUMSZ 267. cikk alapján létrehozott együttműködés keretében kizárólag az alapügyben eljáró és a meghozandó bírósági határozatért felelős nemzeti bíróság feladata, hogy az alapügy sajátosságaira tekintettel megítélje mind az előzetes döntéshozatalra utaló határozat szükségességét az ügydöntő határozat meghozatala szempontjából, mind pedig az általa a Bíróság elé terjesztett kérdések relevanciáját. Következésképpen, amennyiben a feltett kérdések az uniós jog értelmezésére vonatkoznak, a Bíróság – főszabály szerint – köteles határozatot hozni (2021. május 12-i Altenrhein Luftfahrt ítélet, C-70/20, EU:C:2021:379, 25. pont).

- 30 A fentiekből következik, hogy a nemzeti bíróság által saját hatáskörében megállapított jogszabályi és ténybeli háttér alapján – amelynek helytállóságát a Bíróság nem vizsgálhatja – az uniós jog értelmezésére vonatkozóan előterjesztett kérdések releváns voltát vélelmezni kell. A Bíróság csak akkor tagadhatja meg a nemzeti bíróság által előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelem elbírálását, ha az uniós jog kért értelmezése nyilvánvalóan semmilyen összefüggésben nincs az alapügy tényállásával vagy tárgyával, ha a probléma hipotetikus jellegű, vagy ha nem állnak a Bíróság rendelkezésére azok a ténybeli vagy jogi elemek, amelyek szükségesek ahhoz, hogy az elé terjesztett kérdésekre hasznos választ adhasson (2021. május 12-i Altenrhein Luftfahrt ítélet, C-70/20, EU:C:2021:379, 26. pont).
- 31 A jelen ügyben először is ki kell emelni, hogy az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések az uniós jog valamely rendelkezésének értelmezésére vonatkoznak.
- 32 Másodszor, emlékeztetni kell arra, hogy mivel az előzetes döntéshozatali eljárás tárgyát nem a nemzeti törvényi vagy rendeleti rendelkezések értelmezése képezi, az a tény, hogy az előzetes döntéshozatalra utaló határozat a nemzeti jog ismertetését illetően nem tökéletesen pontos, nem járhat azzal a hatással, hogy megfossza a Bíróságot azon hatáskörétől, hogy a kérdést előterjesztő bíróság által előzetes döntéshozatal céljából feltett kérdést megválaszolja (lásd ebben az értelemben: 2005. december 1-jei Burtscher ítélet, C-213/04, EU:C:2005:731, 33. pont).
- 33 Harmadszor, meg kell állapítani, hogy függetlenül a 2005/214 kerethatározat 5. cikke (3) bekezdésének alkalmazási feltételeire vonatkozó kérdéstől, a Bíróság válasza lehetővé fogja tenni azon kérdés tisztázását, hogy a végrehajtó állam hatósága rendelkezik-e mérlegelési mozgástérrel annak érdekében, hogy kétségbe vonja valamely jogsértés vonatkozásában a kibocsátó hatóság által kialakított azon jogi minősítést, amely szerint az említett jogsértés az e kerethatározat 5. cikkének (1) bekezdésében foglalt felsorolás körébe tartozik.
- 34 E körülmények között, és tekintettel a jelen ítélet 28-30. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlatra, az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadható.

Az ügy érdeméről

- 35 Előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdéseivel, amelyeket együtt kell vizsgálni, a kérdést előterjesztő bíróság lényegében azt kívánja megtudni, hogy a 2005/214 kerethatározat 5. cikkének (1) bekezdését akként kell-e értelmezni, hogy a végrehajtó állam hatáskörrel rendelkező hatósága megtagadhatja a jogerősen pénzbüntetést kiszabó határozat elismerését és végrehajtását, amennyiben úgy ítéli meg, hogy a szóban forgó jogsértés, ahogyan azt a kibocsátó tagállam hatósága az e kerethatározat 4. cikke szerinti tanúsítványban minősítette és ismertette, nem tartozik azon kategóriák valamelyikének körébe, amelyek vonatkozásában az említett 5. cikk (1) bekezdése nem írja elő a cselekmény kettős büntethetőségének mérlegelését.
- 36 E tekintetben mindjárt az elején emlékeztetni kell arra, hogy a 2005/214 kerethatározatnak – amint az kitűnik annak különösen az 1. és 6. cikkéből, valamint az (1) és (2) preambulumbekkezdéséből – az a célja, hogy hatékony mechanizmust hozzon létre a valamely természetes személlyel vagy valamely jogi személlyel szemben a kerethatározat 5. cikkében felsorolt valamely bűncselekmény elkövetése miatt jogerősen pénzbüntetést kiszabó határozatok határokön átnyúló elismerésére és végrehajtására (2019. december 5-i Centraal Justitieel Incassobureau [Pénzbüntetések elismerése és végrehajtása] ítélet, C-671/18, EU:C:2019:1054, 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 37 Így e kerethatározat – anélkül, hogy a tagállamok büntetőjogi szabályainak harmonizációját megteremtené – a kölcsönös elismerés elvének segítségével garantálja a pénzbüntetések végrehajtását az egyes tagállamokban (2020. március 4-i Bank BGŻ BNP Paribas ítélet, C-183/18, EU:C:2020:153, 49. pont).
- 38 A 2005/214 kerethatározat rendszerének alapját tehát a kölcsönös elismerés elve képezi. Ez utóbbi elv e kerethatározat 6. cikke értelmében magában foglalja azt, hogy a tagállamok főszabály szerint minden további alaki követelmény nélkül kötelesek elismerni valamely, az említett kerethatározat 4. cikkének megfelelően továbbított, pénzbüntetést kiszabó határozatot, és haladéktalanul meg kell tenniük a végrehajtáshoz szükséges valamennyi intézkedést, az ilyen határozat elismerése vagy végrehajtása megtagadására vonatkozóan előírt okokat pedig megszorítóan kell értelmezni (lásd ebben az értelemben: 2019. december 5-i Centraal Justitieel Incassobureau [Pénzbüntetések elismerése és végrehajtása] ítélet, C-671/18, EU:C:2019:1054, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 39 Másfelől emlékeztetni kell arra, hogy mind a tagállamok közötti kölcsönös bizalom elve, mind pedig a köztük fennálló kölcsönös bizalmon alapuló kölcsönös elismerés elve alapvető jelentőséggel bír az uniós jogban, mivel lehetővé teszik egy belső határok nélküli térség létrehozását és fenntartását (2019. január 10-i ET ítélet, C-97/18, EU:C:2019:7, 17. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 40 E kontextusban a végrehajtó tagállam hatáskörrel rendelkező hatósága főszabály szerint köteles elismerni és végrehajtani a továbbított határozatot, és az általános szabálytól való eltérésként csak az elismerés vagy a végrehajtás megtagadásának a 2005/214 kerethatározatban kifejezetten előírt valamely okának fennállása esetén tagadhatja meg az elismerést és a végrehajtást (lásd ebben az értelemben: 2019. december 5-i Centraal Justitieel Incassobureau [Pénzbüntetések elismerése és végrehajtása] ítélet, C-671/18, EU:C:2019:1054, 33. pont).
- 41 A szóban forgó, szankciót kiszabó határozat alapjául szolgáló jogsértés minősítését illetően ki kell emelni, hogy a 2005/214 kerethatározat 5. cikke (1) bekezdésének szövege szerint a határozatokat a cselekmény kettős büntethetőségének mérlegelése nélkül el kell ismerni és végre kell hajtani az e rendelkezésben foglalt felsorolásban szereplő jogsértések esetében, amennyiben azok a kibocsátó államban büntetendőek, és ahogyan azokat „a kibocsátó állam joga [meghatározza]”.
- 42 Következésképpen a végrehajtó állam hatóságát főszabály szerint köti a kibocsátó állam hatósága által a szóban forgó jogsértés minősítésére vonatkozóan végzett értékelés, különösen azon kérdést illetően, hogy az említett jogsértés a 2005/214 kerethatározat 5. cikkének (1) bekezdésében foglalt felsorolásban szereplő jogsértés-kategóriák valamelyikének körébe tartozik-e.
- 43 Így, amennyiben a kibocsátó állam hatósága valamely jogsértést akként minősít, hogy az a 2005/214 kerethatározat 5. cikkének (1) bekezdésében foglalt felsorolásban szereplő jogsértés-kategóriák valamelyikének körébe tartozik, és e kerethatározat 4. cikkével összhangban továbbítja a jogsértést szankcionáló határozatot, a végrehajtó állam hatósága főszabály szerint köteles az említett határozatot elismerni és végrehajtani.
- 44 E következtetést megerősíti azon kontextus elemzése, amelybe a 2005/214 kerethatározat 5. cikkének (1) bekezdése illeszkedik. Egyrészt ugyanis, e kerethatározat 7. cikke (1) bekezdésének szövegéből kitűnik, hogy az elismerés vagy a végrehajtás megtagadásának okait e kerethatározat kifejezetten szabályozza. Másrészt, az említett kerethatározat 7. cikkének (3) bekezdése kimondja, hogy a 7. cikk (1) bekezdésében említett esetekben a végrehajtó állam hatáskörrel

rendelkező hatósága a határozat elismerésének és végrehajtásának megtagadására vonatkozó döntés meghozatala előtt köteles megfelelő módon konzultálni a kibocsátó állam hatáskörrel rendelkező hatóságával, és szükség esetén felkérni e hatóságot, hogy haladéktalanul küldjön meg számára minden szükséges információt.

- 45 Egyébiránt a 2005/214 kerethatározat 5. cikke (1) bekezdésének olyan értelmezése, amely lehetővé tenné a végrehajtó állam hatósága számára, hogy a nemzeti joga alapján saját maga minősítse a szóban forgó jogsértést, ellentétes lenne a kölcsönös bizalom elvével, amelyen e kerethatározat alapul, és amely az uniós jogban alapvető jelentőséggel bír, valamint ellentétes lenne az említett kerethatározat által létrehozott kölcsönös segítségnyújtási rendszer megfelelő működéséhez és hatékonyságához kapcsolódó követelményekkel.
- 46 A jelen ügyben a kérdést előterjesztő bíróságnak kétségei vannak azzal kapcsolatban, hogy az LU által elkövetett jogsértés a 2005/214 kerethatározat 5. cikke (1) bekezdésének harmincharmadik franciabekezdésében említett jogsértés-kategória körébe tartozhat. Különösen, e bíróság úgy véli, hogy a kibocsátó tagállam hatósága túlzottan kiterjesztően értelmezte az említett kategóriát, amely nem foglalhatja magában azokat a jogsértéseket, amelyek csak közvetett kapcsolatban állnak a közúti közlekedés biztonságával, és amelyek – mint az alapügy tárgyát képező jogsértés is – inkább egy hatósági felszólítás teljesítésének megtagadásában, semmint „a közúti közlekedés szabályait [sértő magatartásban]” nyilvánulnak meg.
- 47 Mindazonáltal a Bíróság rendelkezésére álló információkból kitűnik egyrészt az, hogy a kibocsátó tagállam hatósága az alapügy tárgyát képező jogsértést a KFG 1967 103. §-ának (2) bekezdése alapján a 2005/214 kerethatározat 5. cikke (1) bekezdésének harmincharmadik franciabekezdése értelmében vett olyan magatartásnak minősítette, amely sérti a közúti közlekedés szabályait.
- 48 Másrészt, az előzetes döntéshozatalra utaló határozat először is nem szolgál semmi olyan adattal, amelynek alapján megállapítható lenne, hogy a 2005/214 kerethatározat 4. cikke szerinti tanúsítvány nyilvánvalóan nem felel meg a 2017. december 28-án elkövetett közúti szabálysértést szankcionáló határozatnak, másodszor pedig annak jelzésére szorítkozik, hogy a kibocsátó hatóság túlzottan kiterjesztően értelmezte az e kerethatározat 5. cikke (1) bekezdésének harmincharmadik franciabekezdése szerinti jogsértés-kategóriát. Ezért nem tűnik úgy, hogy a jelen ügy az említett kerethatározat 7. cikkének (1) bekezdése szerinti azon esetek valamelyikének körébe tartozna, amelyekben a végrehajtó állam hatóságai megtagadhatják a szankciót kiszabó határozat elismerését és végrehajtását.
- 49 E körülmények között a végrehajtó tagállam hatósága nem tagadhatja meg a neki továbbított, szankciót kiszabó határozat elismerését és végrehajtását.
- 50 Ugyanakkor emlékeztetni kell arra, hogy a 2005/214 kerethatározat 20. cikkének (3) bekezdése értelmében, amennyiben a 4. cikkben említett tanúsítvány alapján felmerül annak lehetősége, hogy az EUSZ 6. cikkben biztosított alapvető jogok és alapvető jogelvek sérültek, a végrehajtó tagállam hatáskörrel rendelkező hatósága ellenezheti a határozatok elismerését és végrehajtását. Ilyen esetben e hatóság e kerethatározat 7. cikkének (3) bekezdésével összhangban köteles előzetesen felkérni a kibocsátó tagállam hatóságát, hogy küldjön meg számára minden szükséges információt. Az említett kerethatározat hatékony érvényesülésének, különösen pedig az alapvető jogok tiszteletben tartásának biztosítása érdekében a kibocsátó tagállam hatósága köteles ezeket az információkat megadni (lásd ebben az értelemben: 2019. december 5-i Centraal Justitieel Incassobureau [Pénzbüntetések elismerése és végrehajtása] ítélet, C-671/18, EU:C:2019:1054, 44. és 45. pont).

- 51 Az eddigi megfontolások összességére tekintettel az előterjesztett kérdésekre azt a választ kell adni, hogy a 2005/214 kerethatározat 5. cikkének (1) bekezdését akként kell értelmezni, hogy a végrehajtó állam hatósága az elismerés vagy a végrehajtás megtagadásának az e kerethatározatban kifejezetten szabályozott valamelyik okán kívül főszabály szerint nem tagadhatja meg a jogerősen pénzbüntetést kiszabó határozat elismerését és végrehajtását, amennyiben a kibocsátó állam hatósága az említett kerethatározat 4. cikke szerinti tanúsítványban akként minősítette a szóban forgó jogsértést, hogy az azon jogsértés-kategóriák valamelyikének körébe tartozik, amelyek vonatkozásában az említett 5. cikk (1) bekezdése nem írta elő a cselekmény kettős büntethetőségének mérlegelését.

A költségekről

- 52 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

A 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal módosított, a kölcsönös elismerés elvének a pénzbüntetésekre való alkalmazásáról szóló, 2005. február 24-i 2005/214/IB tanácsi kerethatározat 5. cikkének (1) bekezdését akként kell értelmezni, hogy a végrehajtó állam hatósága az elismerés vagy a végrehajtás megtagadásának az e kerethatározatban kifejezetten szabályozott valamelyik okán kívül főszabály szerint nem tagadhatja meg a jogerősen pénzbüntetést kiszabó határozat elismerését és végrehajtását, amennyiben a kibocsátó állam hatósága az említett kerethatározat 4. cikke szerinti tanúsítványban akként minősítette a szóban forgó jogsértést, hogy az azon jogsértés-kategóriák valamelyikének körébe tartozik, amelyek vonatkozásában az említett 5. cikk (1) bekezdése nem írta elő a cselekmény kettős büntethetőségének mérlegelését.

Aláírások